ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ἡ Ἀλοῦζα, μιά ἀγαθή χωρική, παίρνει ἕνα πρωΐ τό θετό παιδί της, τόν δεκαοκταετῆ Γαβριήλ, καί τόν ὁδηγεῖ στήν αἴθουσα τῶν Τιμῶν τοῦ φεουδαρχικοῦ πύργου τῶν κομήτων ντέ Μοντγκομερύ, ὁ ὁποῖος δεκαπέντε χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. Ἐκεῖ τόν βάζει νά καθήση σ' ἕνα θρόνο καί τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι εἶνε γυιός καί κληρονόμος τοῦ τελευταίου κόμητος ντέ Μοντγκομερύ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐξαφανιστεῖ μυστηριωδῶς πρό δεκαπενταετίας, χωρίς ποτέ νά ἐξακριβώση κανείς τί ἀπέγινε, ἄν καί ὅλοι ἀπέδωσαν τήν ἐξαφάνισί του στούς ἐχθρούς του. Γι' αὐτό τόν λόγο μάλιστα, ἡ Ἀλοῦζα ἀνάθρεψε κρυφά τόν γυιό του, ἀπό φόβο μήπως βρεῖ κι' αὐτός τήν τύχη τοῦ πατέρα του. Ὁ Γαβριήλ ἀκούει τήν ἀποκάλυψι τῆς πιστῆς γυναίκας κι' ἑτοιμάζεται νά πάη στό Παρίσι γιά νά βρῆ τούς ἐχθρούς τοῦ πατέρα του καί νά τούς ἐκδικηθῆ. Ἐντωμεταξύ τρέχει στό σπίτι τοῦ Ἀγκερράν, ὁ ὁποῖος ἔχει υἱοθετήσει τή μικρή του φίλη Ἀρτέμιδα, γιά νά τῆς ἀναγγείλη τά εὐχάριστα νέα. Μά ἐκεῖ, ἡ Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας κανεῖς ὡς τότε δέν ἤξερε τήν καταγωγή, τόν πληροφόρησε ὅτι εἶχαν φτάσει μερικοί μεγάλοι ἄρχοντες ἐκ μέρους τοῦ πατέρα της καί τήν πάντρεψαν, χωρίς νά θέλη κι' ἡ ἴδια, μέ τόν δοῦκα ντέ Κάστρο, μολονότι ἐκείνη ἦταν ἀκόμα δώδεκα χρόνων. Μετά τήν ἀποκάλυψι αὐτή, ὁ Γαβριήλ συντετριμμένος, ἔφυγε γιά τό Παρίσι. Ἐκεῖ, μέ τό ψευδώνυμο ὑποκόμης ντ' Ἐξμές, κατώρθωσε νά κερδίση τήν ἀγάπη καί τήν ἐκτίμησι τοῦ δουκός ντέ Γκίζ, μαζύ μέ τόν ὁποῖον τόν ξαναβρίσκουμε, ἔπειτα ἀπό ἕξη χρόνια, στήν Ἰταλία, ὅπου ὁ Γκίζ ἔχει ἐκστρατεύσει πρός κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Ἐπειδή δέ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἐπρόκειτο νά γίνουν στό Παρίσι οἱ γάμοι τοῦ διαδόχου Φραγκίσκου μέ τή Μαρία Στοῦαρτ, ἀνεψιά τοῦ Γκίζ, ὁ δοῦξ στέλνει τόν Γαβριήλ στήν πρωτεύουσα μέ δῶρα γιά τούς νεονύμφους. Ἐντωμεταξύ ἡ Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος δοῦξ ντέ Κάστρο σκοτώθηκε στόν πόλεμο, βρίσκεται στό παλάτι, κοντά στόν βασιλέα Ἑρρίκο Β΄, τόν πατέρα της, καί τή μητέρα της Ἀρτέμιδα ντέ Πουατιέ, τήν εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως. Ἡ Πουατιέ ὅμως, ἡ ὁποία διατελεῖ ὑπό τήν ἐπίδρασι τοῦ κοντοσταύλου Μονμορανσύ, θέλει νά παντρέψη τήν κόρη της μέ τόν γυιό τοῦ τελευταίου, Φραγκίσκο. Συγχρόνως ὁ κοντόσταυλος δέχεται σ' ἀκρόασι τό σπιγοῦνο του Ἀρνώ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀναγγέλλει πώς δολοφόνησε ἕνα ταχυδρόμο τοῦ Γκίζ καί τοῦ ἔκλεψε ἕνα γράμμα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τό πρᾶγμα εἶνε σοβαρό, μάστρο Ἀρνώ, εἶπε ὁ κοντόσταυλος Μονμορανσύ, καί δέν πρέπει νά καταφεύγης ἔτσι εὔκολα στό μαχαῖρι σου...

— Δέν ὑποχωρῶ μπρός σέ τίποτε ὁσάκις πρόκειται νά ἐξυπηρετήσω τήν Ὑψηλότητά σας...

— Ναί, μά ἔχε ὑπ' ὄψει σου μιά γιά πάντα, μάστρο Ἀρνώ, ὅτι, ἄν σέ πιάσουν, θά σ' ἀφήσω νά σέ κρεμάσουν, εἶπε μέ τόνο ξερό καί κάπως περιφρονητικό ὁ κοντόσταυλος.

— Μείνετε ἥσυχος, Ὑψηλότατε, καί δέν μέ πιάνουν ἐμένα εὔκολα...

— Ἄς δοῦμε τώρα τήν ἐπιστολή.

— Ἰδού την, Ὑψηλότατε...

— Ἔ λοιπόν! ἀνοιξέ την χωρίς νά καταστρέψης τή σφραγίδα καί διάβασέ την!

Ὁ μάστρο Ἀρνώ ντέ Τύλ ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα κοφτερό λεπίδι, ἔξυσε μέ προσοχή τή σφραγίδα καί ξεδίπλωσε τήν ἐπιστολή.

Ἀμέσως ἔρριξε μιά ματιά στήν ὑπογραφή.

— Καθώς βλέπει ἡ Ὑψηλότης σας, εἶπε, δέν γελάστηκα. Ἡ ἐπιστολή ἀπευθύνεται στόν καρδινάλιο ντέ Γκίζ καί προέρχεται ἀπό τόν καρδινάλιο ντέ Καράφφα, ὅπως εἶχε τήν ἀνοησία νά μοῦ ὁμολογήση αὐτός ὁ ἄθλιος ὁ ταχυδρόμος.

— Διάβασ' την λοιπόν, μά τόν ἀκάνθινο στέφανο! φώναξε ὁ Ἄνας ντέ Μονμορανσύ.

Τότε ὁ μάστρο Ἀρνώ διάβασε τά ἑξῆς:

«Ἐνδοξώτατε καί ἀγαπητέ σύμμαχε, θά σᾶς ἀνακοινώσω μόνο τρία ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἐν πρώτοις, σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία σας, ὁ Πάπας θά διαιωνίση τήν ὑπόθεσι τοῦ διαζυγίου τοῦ Φραγκίσκου ντέ Μονμορανσύ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔφτασε χτές στή Ρώμη».

— *Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς!...* μουρμούρισε ὁ κοντόσταυλος. Ὁ διάβολος νά τούς κάψη ὅλους αὐτούς τούς κοκκινόρασους καρδιναλίους.

— *» Σᾶς πληροφορῶ ἐπίσης* — ἐξακολούθησε ὁ Ἀρνώ, συνεχίζοντας τό διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς — *ὅτι ὁ δοῦξ ντέ Γκίζ, ὁ ἐνδοξώτατος ἀδελφός σας, κατέλαβε τό Κάμπλι. Μά γιά ν' ἀποφασίσουμε ἐμεῖς ἐδῶ νά τοῦ στείλουμε τούς ἄνδρες καί τίς προμήθειες πού μᾶς ζητάει, πρέπει νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δέν θά τόν ἀνακαλέσετε γιά τόν πόλεμο τῆς Φλάντρας, ὅπως κυκλοφορεῖ μιά φήμη...».*

— *Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου...* μούγκρισε ὁ κοντόσταυλος. Ἐξακολούθησε!... Ἐξακολούθησε...

—» *Τέλος* — εἶπε συνεχίζοντας τό διάβασμά του ὁ κατάσκοπος — *σᾶς ἀναγγέλλω τήν προσεχῆ ἄφιξι στό Παρίσι ἑνός ἀπεσταλμένου τοῦ ἀδελφοῦ σας, τοῦ ὑποκόμητος ντ' Ἐξμές, ὁ ὁποῖος φέρνει τίς σημαῖες πού κέρδισαν τά στρατεύματά σας στήν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας. Θά φτάση σχεδόν συγχρόνως μέ τήν ἐπιστολή μου, τήν ὁποία ὡστόσο προτίμησα νά σᾶς στείλω μέ τόν ταχτικό μας ταχυδρόμο. Ἡ παρουσία του καί τά ἔνδοξα λάφυρα, τά ὁποῖα θά προσφέρη στόν βασιλέα, θά σᾶς βοηθήσουν ἀσφαλῶς ὥστε νά πετύχετε νά μή πραγματοποιηθῆ ἡ ἀνάκλησις τοῦ ἀδελφοῦ σας στή Φλάντρα».*

— *Γεννηθήτω τό θέλημά σου!* φώναξε μαινόμενος ὁ κοντόσταυλος. Ὥστε πρόκειται νά δεχτοῦμε τόν ἀπεσταλμένο αὐτό τῆς κολάσεως!... Σοῦ τόν συσταίνω, μάστρο Ἀρνώ... Τελείωσε λοιπόν αὐτή ἡ καταραμένη ἐπιστολή;...

— Μάλιστα, ὑψηλότατε.

— Πολύ καλά. Βλέπεις πώς θά ἔχης πολλή δουλειά.

— Αὐτό ζητάω κι' ἐγώ, ὑψηλότατε... καί λίγα χρήματα...

— Ἀστεῖε! Νά ἑκατό δουκάτα! Μαζύ σου πρέπει νἄχη κανείς πάντα τόν παρᾶ στό χέρι.

— Ξοδεύω τόσα γιά νά ἐξυπηρετῶ τήν Ὑψηλότητά σας... ψιθύρισε μέ κακομοίρικο ὕφος ὁ σπιγοῦνος.

— Τά ἐλαττώματά σου σοῦ τρῶνε ὅλα σου τά λεπτά, ἐλεεινέ!

— Ὤ! πόσο ἡ ὑψηλότης σας μ' ἔχει παρεξηγήσει. Τό ὄνειρό μου θά ἦταν νά ζῶ ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος καί... πλούσιος ἐννοεῖται, σέ κάποια ἐπαρχία, περιστοιχισμένος ἀπό τή γυναῖκα μου καί τά παιδιά μου καί νά περνάω ἐκεῖ εἰρηνικά τίς ἡμέρες μου, σάν τίμιος οἰκογενειάρχης.

— Πολύ ἐνάρετο καί ποιητικό ὄνειρο! ψιθύρισε εἰρωνικά ὁ κοντόσταυλος. Ἔ, λοιπόν, συμμαζέψου, βάλε στήν πάντα μερικά νομίσματα, παντρέψου καί θά μπορέσης νά πραγματοποιήσης τά ὄνειρα τῆς οἰκογενειακῆς σου εὐτυχίας.

— Καί ποιά γυναῖκα, ὑψηλότατε, θά μέ ἤθελε ἐμένα;

— Ἔ, τότε, ὥς ὅτου νά ξαναπαντρευτῆς, μάστρο Ἀρνώ, ξανασφράγισε αὐτή τήν ἐπιστολή καί πήγαινέ την στόν καρδινάλιο. Θά πᾶς μεταμφιεσμένος, ἐννοεῖται, θά πῆς ὅτι ἤσουν σύντροφος τοῦ ταχυδρόμου πού δολοφονήθηκε κι' ὅτι αὐτός, πεθαίνοντας, σοῦ παρέδωσε τήν ἐπιστολή.

— Ἡ ὑψηλότης σας ἄς ἔχη ἐμπιστοσύνη σέ μένα. Θά κάνω ὅ,τι εἶνε καλύτερο. Πάντως, ἐπιστολή ξανασφραγισμένη καί ταχυδρόμος ἀντικαταστημένος εἶνε πιό ἀποκαλυπτικά κι' ἀπό τήν ἀλήθεια τήν ἴδια...

— Ἄ, μά τόν Ἐσταυρωμένο! φώναξε ὁ Μονμορανσύ. Ξέχασα κιόλας τ' ὄνομα τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Γκίζ. Πῶς λέγεται, διάβολε;

— Ὑποκόμης ντ' Ἐξμές, ὑψηλότατε.

Ἐκείνη τή στιγμή μπῆκε μέσα ὁ οἰκονόμος τοῦ κοντοσταύλου καί εἶπε:

— Ἡ ὑψηλότης σας ἄς μέ συγχωρήσει πού τήν ἀνησυχῶ. Μά αὐτή τή στιγμή ἔφτασε ἀπ' τήν Ἰταλία, ἐκ μέρους τοῦ δουκός ντέ Γκίζ, ἕνας νεαρός εὐγενής, ὁ ὁποῖος θέλει νά ἰδῆ τόν βασιλέα. Θεώρησα λοιπόν καθῆκόν μου νά σᾶς εἰδοποιήσω σχετικῶς, ἐφόσον μάλιστα αὐτός ὁ εὐγενής ἐπέμενε νά μιλήση στόν καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης, τόν ἀδελφό τοῦ δουκός ντέ Γκίζ. Ὀνομάζεται ὑποκόμης ντ' Ἐξμές.

— Ἔκανες πολύ καλά, Γουλιέλμε, εἶπε ὁ κοντόσπαυλος. Φέρε ἐδῶ αὐτόν τόν εὐπατρίδη. Καί σύ, μάστρο Ἀρνώ, κρύψου ἐκεῖ, πίσω ἀπ' αὐτό τό παραπέτασμα καί πρόσεχε νά δῆς καλά, γιατί σίγουρα θά ἔχης δουλειές μαζύ του. Ἐπίτηδες γιά σένα τόν δέχομαι ἐδῶ. Προσοχή!

— Μοῦ φαίνεται, ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ Ἀρνώ, πώς τόν ἔχω συναντήσει κιόλας στά ταξείδια μου. Μά δέν πειράζει. Καλύτερα νά βεβαιωθῶ.

Καί μιλῶντας ἔτσι, ὁ σπιγοῦνος κρύφτηκε πίσω ἀπ' τό παραπέτασμα.

Ἔπειτα ἀπό μιά στιγμή ἔμπαινε μέσα ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμές ἤ μᾶλλον ὁ κόμης Γαβριήλ ντέ Μοντγκομερύ.

— Συγνώμην, εἶπε ὁ νέος ἀπευθυνόμενος πρός τόν κοντόσταυλο,

Ἡ Προσευχή τοῦ Ἀγγέλου.
(Ἔργο τοῦ γλύπτου Ματθαίου Τσιβιτάλι)

πρὸς ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ὁμιλῶ ;

— Εἶμαι ὁ κοντόσταυλος Ἄννας ντὲ Μονμορανσύ, κύριε... Τί ἐπιθυμεῖτε ;

— Καὶ πάλι συγνώμην, ξαναεῖπε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ πῶ, μονάχα στὸν βασιλέα πρέπει νὰ τὸ πῶ...

— Μὰ ὁ βασιλεὺς δὲν βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ ἀνάκτορο. Καὶ τὸν ἀντικαθιστῶ ἐγώ...

— Τότε θὰ περιμένω ἢ θὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω, εἶπε ὁ Γαβριήλ.

— Ὁ βασιλεὺς εἶνε στὶς ἑορτὲς τοῦ Τουρνὲλ καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ ἐδῶ πρὶν ἀπ' τὸ βράδυ. Ἀγνοεῖτε, ὅτι γίνεται σήμερα ὁ γάμος τοῦ διαδόχου ;

— Ὄχι, τὸ ἔμαθα στὸ δρόμο. Μὰ ἦρθα στὸ παλάτι, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ βασιλέως, πρέπει νὰ συναντήσω καὶ τὸν καρδινάλιο τῆς Λωραίνης. Παραδόξως δέ, ἐνῶ ἐζήτησα τὴν ἀγιότητά του, μὲ παρουσίασαν σὲ σᾶς...

— Ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, εἶπε ὁ κοντόσταυλος, μολονότι εἶνε κληρικός, ἀγαπᾶει τὶς ψευτομάχες... Ἐγὼ ὅμως ποὺ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ σταθιοῦ, δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὶς ἀληθινὲς μάχες. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι τώρα ἐδῶ, ἐνῶ ὁ καρδινάλιος παρακολουθεῖ τοὺς ἀγῶνες στὸν ἱππόδρομο τοῦ Τουρνέλ...

— Τότε, θὰ πάω νὰ τὸν συναντήσω ἐκεῖ, εἶπε ὁ Γαβριήλ.

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ κοντόσταυλος. Μὰ ξεκουραστῆτε λίγο, κύριε. Φαινόσαστε πὼς ἔρχεστε ἀπὸ πολὺ μακριά... ἀπὸ τὴν Ἰταλία, χωρὶς ἄλλο.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἔρχομαι Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σᾶς τὸ κρύψω.

— Ἔρχεστε ἐκ μέρους τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ, ἴσως... Ἐ, λοιπόν, τί κάνει ἐκεῖ κάτω;

— Ἐπιτρέψατέ μου, ὑψηλότατε, νὰ τὸ πῶ αὐτὸ πρῶτα στὸ βασιλέα καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω γιὰ νὰ πάω νὰ ἐκπληρώσω αὐτὸ τὸ καθῆκον μου.

— Πηγαίνετε, κύριε, ἀφοῦ εἶστε τόσο βιαστικός, εἶπε ὁ κοντόσταυλος.

Καὶ μὲ μιὰ ὑποκριτικὴ καλωσύνη ἐπρόσθεσε :

— Ἀσφαλῶς θ' ἀνυπομονῆτε νὰ ξαναϊδῆτε καμμιὰ ὡραία κυρία. Δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγαπητέ μου νέε ;

Μὰ ὁ Γαβριὴλ πῆρε τὸ ψυχρὸ καὶ σοβαρό του ὕφος, δὲν τοῦ ἀπάντησε παρὰ μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ βγῆκε ἔξω.

— ***Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς !...*** μουρμούρισε, τρίζοντας τὰ δόντια του, ὁ κοντόσταυλος, ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπ' τὸ Γαβριήλ. Μήπως αὐτὸς ὁ καταραμένος νέος φαντάστηκε πὼς ἤθελα νὰ τὸν βολιδοσκοπήσω γιὰ νὰ τὸν πάρω μὲ τὸ μέρος μου ; Μήπως δὲν ξέρω ἐξ ἴσου καλὰ ὅσο κι' αὐτός, τί θέλει νὰ πῆ στὸ βασιλέα ; Ἂς εἶνε, ἂν τὸν ξανασυναντήσω, θὰ τὸν κάνω νὰ μοῦ πληρώσῃ ἀκριβὰ τοὺς ἀπότομους τρόπους του καὶ τὴ δυσπιστία του. Ἔ, μάστρο Ἀρνό ! Μάστρο Ἀρνό ! Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἀστεῖος... Δὲν φαίνεται πουθενά, μὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Καταραμένων Δυνάμεων. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἀναλήφθηκε, ὁ Σατανᾶς ! Πάτερ ἡμῶν !....

Ἐνῶ ὁ κοντόσταυλος βλαστημοῦσε ἔτσι, ὁ Γαβριὴλ διέσχιζε γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ Λοῦβρο μιὰ γαλερία μισοσκότεινη. Ἔξαφνα εἶδε μὲ μεγάλη του ἔκπληξι ὄρθιο μπρὸς στὴν πόρτα, τὸν ἱπποκόμο του Μαρτὲν Γκέρ, τὸν ὁποῖο ἐν τούτοις εἶχε διατάξει νὰ τὸν περμένῃ κάτω στὴν αὐλή.

— Ἐσὺ ἐδῶ, Μαρτέν ; τοῦ εἶπε. Ἦρθες λοιπὸν νὰ μὲ προϋπαντήσῃς; Τότε προηγήσου μαζὺ μὲ τὸν Ἱερώνυμο μὲ τὶς σημαῖες καλὰ τυλιγμένες στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὁ κύριος καρδινάλιος θὰ θελήσῃ ἴσως νὰ τὶς παρουσιάσουμε ἀμέσως στὸ βασιλέα, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν Αὐλή, ἡ ὁποία βρίσκεται συγκεντρωμένη στὸ πεδίο τῶν ἀγώνων. Ὁ Χριστόφορος θὰ κρατήσῃ τὸ ἄλογό μου καὶ θὰ μὲ συνοδεύσῃ. Λοιπόν, μὲ κατάλαβες ;

— Μάλιστα, ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ Μαρτὲν Γκέρ.

Καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες, προηγούμενος τοῦ Γαβριήλ.

Μὰ καθὼς ὁ Γαβριὴλ ἔβγαινε σὲ λίγο, ἀργὰ καὶ ὀνειροπολῶντας, ἀπ' τὸ Λοῦβρο, ξαφνιάστηκε πολύ, βλέποντας στὴν αὐλὴ τὸν ἱπποκόμο του, κατατρομαγμένο καὶ κατάχλωμο αὐτὴ τὴ φορά.

— Ἔλα, λοιπόν, τί ἔχεις, Μαρτέν ; τὸν ρώτησε. Γιατὶ ἔγινες ἔτσι ;

— Ὦ ! ὑψηλότατε. Τὸν εἶδα, πέρασε κοντά μου καὶ μοῦ μίλησε, τραύλισε περίτρομος ὁ Μαρτὲν Γκέρ.

— Ποιός ; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Ποιός ; Ὁ Σατανᾶς, ὁ Βρυκόλακας, τὸ Φάντασμα !... Ὁ Σωσίας μου, ὑψηλότατε, ὁ δεύτερος Μαρτὲν Γκέρ !....

— Πάλι σ' ἔπιασε αὐτὴ ἡ τρέλλα, Μαρτέν ; Ὀνειρεύεσαι λοιπὸν ὄρθιος ;

— Ὄχι !.... Ὄχι !.... δὲν ὀνειρεύτηκα. Μοῦ μίλησε, ὑψηλότατε, μοῦ μίλησε !.... Στάθηκε μπροστά μου, κάρφωσε ἐπάνω μου τὸ μαγικό του βλέμμα καὶ γελῶντας καταχθόνια, μοῦ εἶπε : «—Ἔ, λοιπόν, βρισκόμαστε πάντοτε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὑποκόμητος ντ' Ἐξμές ;... Φέρνουμε τὶς σημαῖες ποὺ κυρίευσε στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ ;...». Προσέξατε, μοῦ μιλοῦσε σὲ πληθυντικό, σὰν νὰ εἴμαστε κι' οἱ δυό μας ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα καταφατικὰ μὲ τὸ κεφάλι μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γιατὶ τὸ βλέμμα του μὲ μαγνήτιζε... Πῶς τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά, ὑψηλότατε ; Ἔπειτα, βλέποντας τὸ φόβο μου, πρόσθεσε : «—Γιατὶ νὰ φοβόμαστε ;... Δὲν εἴμαστε φίλοι κι' ἀδελφοί ;». Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε τὸ θόρυβο τῶν βημάτων σας, ὑψηλότατε, κι' ἐπρόσθεσε μὲ τὴ διαβολικὴ του εἰρωνεία, ποὺ μ' ἔκανε νὰ φρίξω : «—Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, Μαρτὲν Γκέρ... Θὰ ξαναϊδωθοῦμε !...» κι' ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόρτα ἴσως....

— Τρελλὸς ποὺ εἶσαι ! εἶπε ὁ Γαβριήλ. Πῶς θὰ προφταίνε νὰ σοῦ μιλήσῃ, ἀφοῦ μόλις πρὸ δύο λεπτῶν σὲ ἄφησα ἐπάνω...

— Τί λέτε, ὑψηλότατε... Ἐγὼ δὲν ἦρθα καθόλου ἐπάνω. Ἐπερμενα ἐδῶ στὴν αὐλή, ὅπως μὲ εἴχατε διατάξει...

— Τότε, σὲ ποιόν μίλησα πρὸ ὀλίγου, ἂν ὄχι σὲ σένα ;

— Στὸν ἄλλο, στὸ Σωσία μου, ὑψηλότατε, τραύλισε ὁ Μαρτὲν Γκέρ. Στὸ φάντασμα, τὸ βρυκόλακα !....

— Φτωχέ μου Μαρτέν, ψιθύρισε ὁ Γαβριὴλ μὲ οἶκτο. Θὰ ὑποφέρῃς. Θὰ ἔχῃς πονοκέφαλο. Μᾶς ἔψησε τόσο ὁ ἥλιος στὸ δρόμο... Σίγουρα θὰ σὲ χτύπησε στὸ κεφάλι...

— Ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μαρτὲν Γκέρ. Μὴ νομίζετε πὼς παραληρῶ. Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν σᾶς εἶδα καθόλου πρὸ ὀλίγου, ὅπως λέτε σεῖς. Λόγια μίλιστα πὼς μοῦ δώσατε καὶ διάφορες διαταγές...

— Θὰ τὶς λησμόνησες, Μαρτέν, εἶπε ὁ Γαβριὴλ μὲ γλυκότητα. Λοιπὸν θὰ σοῦ τὶς ἐπαναλάβω, φίλε μου. Σοῦ εἶχα πεῖ νὰ πᾶς νὰ μὲ περμένῃς μαζὺ μὲ τὶς σημαῖες στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἁγίου Ἀντωνίου κι' Ἁγίας Αἰκατερίνης. Ὁ Ἱερώνυμος θὰ σὲ συνοδεύσῃ κι' ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸ Χριστόφορο... Τὰ θυμᾶσαι ὅλ' αὐτὰ τώρα ;

— Συγνώμην, ὑψηλότατε, τώρα τὰ θυμᾶμαι. Μὰ ἐπιμένω, ὅτι προηγουμένως τὰ εἴχατε πεῖ στὸν ἄλλο...

— Τέλος πάντων, εἶπε ὁ Γαβριήλ, τώρα τὰ ξέρεις. Πήγαινε νὰ πάρῃς τ' ἄλογά μας ἀπὸ τοὺς σταύλους καὶ δρόμο γρήγορα. Στὸ Γουρνέλ...

Ἡ κονίστρα τῶν ἀγώνων βρισκόταν κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀπὸ τὸ Τουρνὲλ ὥς τοὺς βασιλικοὺς σταύλους. Σχημάτιζε ἕνα μακρὺ τετράγωνο, φραγμένο ἀπὸ κάθε μεριὰ μὲ ἐξέδρες, στὶς ὁποῖες στιβαζόντουσαν τὰ πλήθη τῶν θεατῶν.

Ὅταν, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου καὶ τὸ συμπόσιο ποὺ ἐπακολούθησε, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Αὐλὴ πῆγαν νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις των, ζωηρὲς ἐπευφημίες καὶ ζητωκραυγὲς ἀκούστηκαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Μὰ ἡ κραυγὲς αὐτὲς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς δὲν ἐμπόδισαν τὴν ἑορτὴ ν' ἀρχίσῃ μ' ἕνα δυστύχημα. Τὸ ἄλογο τοῦ κ. ντ' Ἀβαλλόν, λοχαγοῦ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, τρομαγμένο ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο, τρόμαξε κι' ἀφηνίασε, ρίχνοντας τὸν ἀναβάτη του μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ καὶ ὁ λοχαγός, μισοπεθαμένος, ἀνεσύρθη καὶ παρεδόθη στὰ χέρια τῶν γιατρῶν.

Ὁ βασιλεὺς λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ ἀτύχημα αὐτό, μὰ σὲ λίγο τὸ πάθος του γιὰ τοὺς ἀγῶνες διέλυσε τὴ θλίψι του.

—Ὁ φτωχὸς Ἀβαλλόν !... εἶπε μόνο. Ἦταν ἕνας αὐλικὸς τόσο ἀφοσιωμένος ! Ἂς τὸν περιποιηθοῦν καλά !...

Κι' ἐπρόσθεσε :

— Ἐμπρός ! Ἂς ἀρχίσουμε τοὺς ἀγῶνες, μὲ τὸ παιγνίδι τοῦ δαχτυλιδιοῦ !...

Στὴ μέση τοῦ στίβου βρισκόταν ἕνας πάσσαλος, ἀπ' τὸν ὁποῖο κρεμόταν ἕνας κρίκος. Ἔπρεπε λοιπὸν ὅσοι θὰ λάβαιναν μέρος στὸ παιγνίδι τοῦ δαχτυλιδιοῦ, νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ καλπάζοντας καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ πιάσουν τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν ἄκρη τοῦ κονταριοῦ τους.

Ὁ Ἐρρῖκος II, ἐπάνω στ' ἄσπρο καὶ χρυσοσέλλωτο ἄλογό του, ἦταν ὁ πιὸ κομψὸς κι' ὁ πιὸ ἐπιδέξιος καβαλλάρης ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἰδῆ κανείς. Κρατοῦσε τὸ κοντάρι του καὶ τὸ χειριζόταν μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη καὶ σιγουράδα.

Ὡστόσο ὁ ἱππότης ντὲ Βιελβὶγ συναγωνιζόταν μαζύ του στὸ παιγνίδι τοῦ δαχτυλιδιοῦ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλοι οἱ θεαταὶ νόμισαν πὼς ἡ νίκη ἦταν δική του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Προσευχὴ τοῦ Ἀγγέλου.
(Ἔργο τοῦ γλύπτου Ματθαίου Τσιδιτάλι)